

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121206766
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121206766.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore V. S., nar. XX.X.XXXX, Q. XX, XXX XX V., občan W., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mgr. Ondrej Barna, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, IČO: 52824837, proti žalovanému: TELERVIS PLUS a.s., Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpeného: STRELÁK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, IČO: 52451747 o primerané finančné zadostučinenie 300,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/107/2021-38 zo dňa 09.11.2021 takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalovanému.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 100,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku III. vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Citoval ustanovenia § § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení uviedol, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Dospel k záveru, že v danom prípade žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/96/2019, v dôsledku čoho bola vyhlásená zmluvná podmienka týkajúca sa spotrebiteľského úveru za neprijateľnú. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pokiaľ bol žalobca úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný a v ďalšom sa zaoberal výškou finančného zadostučinenia, ktorá závisí od úvahy súdu. Súd prvej inštancie tiež zohľadnil, že na základe uvedenej neprijateľnej zmluvnej podmienky došlo podľa rozhodnutia Okresného súdu Prešov č. k. 10Csp/96//2019-66 zo dňa 02.03.2020, došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré však nebolo možné žalobcovi priznať vzhľadom na premlčanie nároku a vznesenú námietku premlčania žalovaným. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie mal za to, že suma vo výške 100,- eur, t. j. vo výške približne polovice sumy bezdôvodného obohatenia, (204,- eur) splní všetky

funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, (keďže morálnym zadosťučinením bol aj rozsudok č. k. 10Csp/96//2019-66) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku

5. Proti výroku II. tohto rozsudku podal odvolanie žalobca v zákonnej lehote z dôvodov nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Pri hodnotení výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie podľa žalobcu nedostatočne a neúplne interpretoval atribúty primeraného finančného zadosťučinenia, pričom považoval za primeranú takú sumu finančného zadosťučinenia, ktorú žalobca považuje za nedostatočnú. Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/96/2019 súd z viacerých hľadísk kritizoval žalovaného za jeho konanie, obchádzanie zákona a nekalú obchodnú prax, teda ho možno označiť za mimoriadne nepoctivého dodávateľa finančnej služby. Súčasne určil pritom neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zdôraznil, že suma, ktorú nekalou praktikou dodávateľ žiadal je približne polovičnou sumou poskytnutého úveru a že žalovaného je potrebné vnímať ako chronického porušovateľa zákona, ktorý je z hľadiska rozsahu porušovania zákona vo svojich zmluvách na úrovni najhorších úžernických spoločností vykonávajúcich činnosť na území SR. Z tohto dôvodu mal súd prvej inštancie pri hodnotení výšky primeraného finančného zadosťučinenia skúmať nielen to, koľko je polovica bezdôvodného obohatenia (pričom ani polovicu nepriznal), ale mal zohľadniť všetky jednotlivé pochybenia žalovaného vyplývajúce z pôvodného konania, tieto v súvislostiach s preventívnou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia vyhodnotiť a s ohľadom na rozhodovaciu prax priznať celú žalobcom požadovanú sumu finančného zadosťučinenia. Žalobca tiež poukázal na spôsob, akým sa žalovaný k bezdôvodnému obohacovaniu podujal, teda že vytvoril stav, kedy cez tretiu osobu pod zdanlivou výhodnosťou inkasovania splátok a iných výhod zároveň prijímal plnenie (nie len v mojej veci), ktoré je bezdôvodným obohatením. Žalobca sa domnieva, že práve takéto typy nepoctivých podnikateľov mali cez dodatočné sankcionovanie veľmi rýchlo a efektívne zistiť, že tento spôsob podnikania nemá na trhu s finančnými službami čo hľadať. Súdby by mali nekompromisne dať najavo, že sa nepoctivému podnikateľovi nevyplatí skúšať vytvárať schémy obchádzajúce zákon, lebo mu bude zo strany súdov hroziť naozaj citeľný sankčný postih, práve cez inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a považuje ho za vecne správne. Vzhľadom na uvedené, žalovaný požiadal odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie, potvrdil.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný vo vyjadrení nijako nereflektoval na odvolanie žalobcu, len skonštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, a preto ho vníma ako formulárové a neúčelné. Žalobca opäť zdôraznil, že cieľom žaloby je naplnenie sankčnej, odmeňujúcej, odradzujúcej a aj preventívno-odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri dôraznom naplnení už len sankčnej funkcie je názoru žalobcu potrebné vytvoriť jednoduchú komparáciu toho, čo spôsobil, alebo čo mohol spôsobiť nepoctivý dodávateľ svojim konaním, resp. porušením právnych noriem v tomto spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak teda súd určil, že žalovaný použil neprijateľnú zmluvnú podmienku, už táto skutočnosť by mala byť dôvodom na sankcionovanie žalovaného - priznanie určitej výšky plnenia, aby mal žalovaný snahu vyhnúť sa do budúca zakomponovaniu akejkoľvek neprijateľnej zmluvnej podmienky do svojich zmluvných dokumentov. Uvedené by malo platiť bez ohľadu na skutočnosť či táto zmluvná podmienka bola, alebo nebola dodávateľom aktívne využitá, alebo či jej obsahom je aj finančné alebo iné plnenie zo

strany spotrebiteľa, v prospech dodávateľa. Malo by ísť teda o akúsi automatickú sankciu za použitie neprijateľnej zmluvnej podmienky, lebo sú zákonom zakázané. Žalobca zdôraznil, že v danej veci navyiac došlo k aplikácii takej zmluvnej podmienky, ktorá svojim obsahom poškodzuje spotrebiteľa finančne, konkrétne v rozsahu 204,- Eur. Táto suma, je v porovnaní z výškou istiny poskytnutého úveru viac ako polovicou tejto sumy. V poctivom obchodnom styku predsa k viac ako 50 % ziskom okamžite po poskytnutí služby, alebo tovaru, zvyčajne nedochádza. Žalovaný tak svoj obchodný model založil na extrémne rýchlej návratnosti, ktorá je nemorálna a založená na oklamaní spotrebiteľa. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že okrem tejto osobitne vopred zaplatenej sumy bolo potrebné zaplatiť aj zmluvné úroky, spolu s vrátením istiny. Modus operandi žalovaného nebol len akýmsi nepremysleným konaním, ktoré by mohol v prípade odhalenia jednotlivo ospravedlniť. Z vlastnej činnosti súdov je známe, že žalovaný inkasoval tieto sumy aj tak, že sa zdali byť zaplatené inému obchodnému subjektu, za zdánlivo poskytnutú výhodnú službu. Táto „služba“ však bola len naplnením zákonnej právnej úpravy a nijako nezvýhodňovala spotrebiteľa. Žalobca sa domnieva, že suma, ktorú požaduje nemôže byť pre žalovaného natoľko významná, že by ho jej úhrada dostala do platobnej neschopnosti voči iným veriteľom. Na druhej strane suma priznaná vo výroku I. napádaného rozsudku je už na prvý pohľad bezobsažná, len symbolická a sotva žalovaného napadne ju dobrovoľne uhradiť. Aj náklady na prípadné nútené vymożenie budú len kozmetickým navýšením. Zároveň z matematicko-ekonomického hľadiska je suma 300,- eur sumou, ktorá znamená istú stratu pre žalovaného, oproti tomu konkrétnemu zisku, ktorý zinkasoval popri ostatných plneniach dohodnutých v zmluve o úvere. Ako ďalšie okolnosti pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa žalobcu možno považovať zohľadnenie odmeňujúcej funkcie. Uviedol, že súdne konanie je pre neho ako bežného občana mimoriadne stresujúcou situáciou, bez ohľadu na jeho účasť či neúčasť, bez ohľadu, či je na strane žalobcu, alebo žalovaného. V tomto prípade žalobca svojim aktívnym konaním preukázal v súdnom spore porušenie jeho práv a porušenie zákonných noriem žalovaným. Znášal riziko neúspechu a s tým spojené riziko úhrady trov celého konania. Žalobca ďalej vyslovil tézu, že pokiaľ by súdy svojimi rozhodnutiami zaviazali nepoctivého dodávateľa aj na vyššie sumy, došlo by v krátkom čase k reflektovaniu tejto „hrozby“ tak, že by sa výskyt neprijateľných zmluvných podmienok významne zredukoval.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci v napadnutej časti, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia

treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia“(porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

12. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľa uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

13. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eura titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/96/2019 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

14. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom č. k. 10Csp/96/2019-66 zo dňa 02.03.2020, ktorým súd určil, že zmluva o poskytovaní finančných služieb z 25.07.2014 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd konštatoval, že vzhľadom na zistený rozpor predmetnej zmluvy s ust. § 39 v spojení s ust. § 53 Občianskeho zákonníka vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 204,- eur. Vzhľadom na premlčanie nároku žalobcu a úspešne vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, súd nemohol žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovieť a žalobu v tejto časti zamietol. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.05.2020.

15. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka, neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa, ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

16. Za stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 10Csp/96/2019-66 zo dňa 02.03.2020, súd určil, že zmluva o poskytovaní finančných služieb z 25.07.2014 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný.

17. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

18. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 100,- eura, odzrkadľujúcej približne polovicu sumy, o ktorú by sa žalovaný obohatil, keby žalobca neuplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde.

19. Je zrejmé, že žalobca s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/96/2019, v ktorom žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, bol dlhodobo nedôvodne vystavený stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania.

20. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobca, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv.

21. Preto odvolací súd konštatuje, že za daného stavu vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde sa priznanie finančného zadosťučinenia javí ako dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd je toho názoru, že primeraná povaha a v rozsahu porušenia práv žalobcu (bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor žalobcu a neprijateľnosť zmluvnej podmienky) je suma 200,- eur, a vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa.

22. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 200,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

23. O trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v celom konaní plne úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).